

mindre end 1 pCt., blev Nedsættelsen $\frac{4}{5}$. Var Indkomsten ikke positiv, androg Nedsættelsen $\frac{9}{10}$. — Disse Bestemmelser skulde første Gang finde Anvendelse ved Skatteligningen for 1933—34.

Efter en kort Forhandling ved 2. *Behandling*, hvor Finansministeren om Mindretallets Ændringsforslag udtalte, at det ikke kunde have Interesse i den foreliggende Sag, da det ikke havde til Hensigt at give Statskassen større Indtægt, forkastedes Ændringsforslaget med 67 Stemmer mod 35, hvorefter Flertallets vedtoges enstemmigt med 69 Stemmer. — Ved 3. *Behandling*, hvor Forhandlingen i Anledning af Statsministerens Udtalelser samme Dag i Landstinget angaaende Valutaspørgsmaalet til Dels fik en politisk Karakter, vedtoges Lovforslaget med 68 Stemmer mod 51.

I *Landstinget*, hvor Sagen kom til 1. *Behandling* den 26. Oktober, blev begge Lovforslag anbefalet af Regeringspartiernes Ordførere (*Johs. Hansen* (S.) og *Veistrup* (R. V.)). *Hauch* (V.) stillede Forslag om Udvalg, idet han forudsatte, at Forhandlingsmuligheder var til Stede, og de Konservatives Ordfører (*Stein*) tilsagde Partiets Villighed til nærmere Forhandling i et Udvalg, selv om han efter Finansministerens Stilling og Statsministerens Udtalelser i Tinget den foregaaende Dag ikke nærrede alt for store Forventninger om, at det skulde kunne lykkes at naa et Resultat paa det foreliggende Grundlag.

Landstingsudvalgets Betænkning af 17. Februar 1933 angik baade Formueskatten og Renteskatten, og Finansministeren stillede her i Forbindelse med Udvalgets *Flertal* (Venstre, Socialdemokrater og Radikale) Ændringsforslag om Nyaffattelser af de foreliggende Forslag, der for begges Vedkommende indeholdt den endelige Lovtekst (se ovenfor). — Det *konservative Mindretal* fremhæver i Betænkningen, at Flertallets Forslag om Ændring i Reglerne for Indkomst- og Formuebeskatningen »ganske bryder med de Principper, der indførtes ved Loven af 22. December 1927. Ved den nu foreslaaede Ændring sættes Formueskatten ikke i Forhold til Formueudbyttet, men til den »samlede ansatte Indkomst.« Mindretallet indrømmede, at Skattebestemmelsen nu blev praktisk mere haandterlig, men dette kunde ikke opveje den Forringelse, Forslaget i anden Henseende betød, og Mindretallet kunde derfor ikke tiltræde det. Yderligere beklagede Mindretallet, at man ved nu at føre Selskabsbeskatningen tilbage til Reglerne af 1922 betog Selskaberne den Spore til Konsolidering, som de ved 1927-Loven givne Lempelser indeholdt, og det kunde heller ikke se Berettigelsen i en yderligere Belastning af Aktieselskabernes Udbytte,